

Pismo od Prelata (studen 2007.)

Prelat poziva da koristimo liturgijske blagdane ovoga mjeseca kako bismo obnovili kršćanski život i po molitvi bili u društvu s Bogom: „Nijedan kršćanin se ne bi smio osjećati sam, jer se u svakom trenutku, ako sudjeluje na božanskom životu po milosti, nalazi u najvećem jedinstvu s Isusom Kristom i s njegovom Majkom“. (u pismu o 25. obljetnici osobne Prelature)

5.12.2007.

Draga moja djeco: neka mi Isus čuva
moje sinove i kćeri!

Ispunja me radošću govoriti vam
kako sam vidio da zahvalnost i
radost našega Oca rastu dolaskom
dana Svih Svetih, blagdana koji
danas slavimo. Također je bio
duboko ganut dok je često razmatrao
himnu o Križu, pripisanu sv. Andriji
čiji spomendan slavimo 30.-tog.
Između ova dva slavlja leže i druge
komemoracije koje omogućuju da
naš duhovni život ima ritam za nas
predviđen unutar Crkvene liturgije,
prisjećajući se savjeta sv. Josemarije
kako naša ***molitva mora biti
liturgijska.***[1]

Tijekom današnjeg slavlja želimo
izraziti svoju zahvalnost dok
razmišljamo o Općinstvu svetih:

jednom od članaka vjere koji ispovijedamo u Vjervanju. Crkva pobjednička, trpeća i vojujuća — jedina Crkva koju je utemeljio Krist, u različitim stanjima u kojima se trenutno može naći—danas nam se predočava na poseban način. Razmatrajmo učestalo ovu utješnu istinu: **Sveci nisu mala grupa izabranih duša već bezbrojno mnoštvo prema kojima nas liturgija potiče podignuti pogled. Ovo mnoštvo ne uključuje samo službeno priznate svece, već krštenike svih epoha i nacija koji su nastojali ispunjavati Božju volju vjerno i s ljubavlju. Nismo upoznati s licima ili čak imenima mnogih od njih, no očima vjere vidimo ih kako sjaje na Božjem nebeskom svodu poput veličanstvenih zvijezda.**[2]

Niti jedan se kršćanin ne bi smio osjećati samim, jer ako sudjeluje po milosti u Božjem životu, on je uvijek

usko povezan s Isusom i njegovom Blaženom Majkom, s anđelima i blaženicima koji uživaju Boga na nebu; sa svetim dušama koje se čiste u Čistilištu, sa svima koji još uvijek putuju zemljom, vjerno se boreći, kao što nam kaže Sveto Pismo, u Božjem ratu.[3] Probudimo u svojim dušama jakost koju nosi sa sobom ova stvarnost, te proširimo ovu istinu u razgovorima s drugima.

Dok se molimo, radimo ili odmaramo, u raznim trenutcima tijekom dana; nastojimo se moliti, raditi i odmarati pokraj našeg Gospodina, prateći našu braću i sestre po cijelome svijetu, pogotovo one koji žive i rade u mjestima gdje se Crkva suočava s više poteškoća. Koliko si svjestan toga da ljudi trebaju tvoju vjernost, tvoje bratstvo? Pomaže li ti ova misao uzdići svoj um k Bogu, osjećati hitnost nove evangelizacije?

Prije nekoliko dana bio sam, na kratko, u Kazahstanu, kako bi pratio vaše sestre i braću u toj zemlji. Tamo sam također bio i u vaše ime, želeći im donijeti toplinu vaše naklonosti, vaše ljubavi, vašeg interesa. Bogu hvala, potpomognuti vašim molitvama, oni rade radosno te ispunjeni nadom. Plodovi se već i naziru. Broj muškaraca i žena zainteresiranih za Katoličku vjeru i duhovnost Opusa Dei raste. Oni sanjaju dan kada će se Crkva, a tako i Djelo, duboko ukorijeniti u svoj centralnoj Aziji. Budimo uz njih u njihovim apostolskim pothvatima našom molitvom i malim mrtvljenjima, koja po Općinstvu svetih mogu biti jako učinkovita. Vodi li nas naš žar prema dušama da putujemo svijetom? Razmišljamo li o apostolatu koji se čini u svakoj državi?

Isto se može reći i za one koji djeluju u Rusiji, u Južnoj Africi, u Indiji, u

Nordijskim zemljama... u toliko
mjestu po čitavom svijetu. Nisi li
gorljiv poput sv. Josemarije i želiš
putovati čitavim svijetom u svojoj
molitvi, kako bi osnažio svoje
predanje? Nastojiš li prožeti svaki
dan, od jutra do noći, jasnom sviješću
kako je nova evangelizacija i
apostolska ekspanzija zadatak sviju,
svakoga na svome mjestu? Uviđam
da postavljam sebi i vama mnoga
pitanja, no ona spontano izviru jer
smo primili od Učitelja ovo poslanje:
*Podite po svem svijetu, propovijedajte
evanđelje svemu stvorenju.*[4]

Drugoga ovog mjeseca, spomen na
vjerne mrtve, naravno da ćemo na
poseban način imati uz sebe naše
voljene – vjernike iz Djela, članove
naših poštovanih obitelji, prijatelje i
poznanike – koji su već otišli na drugi
svijet. Na taj je dan dozvoljeno
svećenicima slaviti tri Mise u
zagovor za mrtve. U mnogim
mjestima, također je običaj da

vjernici posjećuju groblja i uređuju grobove cvijećem. Izvršimo ove lijepe tradicije pobožno, nastojeći naglasiti kršćansko značenje koje sadrže, te naučiti druge da to isto čine.

Također ćemo slaviti dvije svetkovine, sredinom mjeseca, koje bi trebale ojačati našu vezu s Rimskim Poglavarom, moleći se s većim žarom za njega i njegove nakane, te moliti se ustrajno za one koji mu pomažu u vođenju Crkve. Devetoga je liturgijski spomen na posvećenje Lateranske Bazilike, Rimske katedrale: «Majke i Glave svih crkava grada Rima i svijeta» - kao što kaže natpis na njenoj fasadi. Osamnaestog ćemo slaviti posvetu Bazilika Sv. Petra i sv. Pavla.

Zaklinjimo Boga da katolici mogu rasti u ljubavi prema Jednoj, Svetoj, Katoličkoj, Apostolskoj i Rimskoj Crkvi, kao što je volio naglasiti naš

Otac. Zato trebamo pokazivati ***istančanom vjernošću našu ujedinjenost s Papom što je jedinstvo s Petrom. Ljubav prema Rimskom Poglavaru*** napisao je sv. Josemaría, ***treba nam biti lijepa strast, jer mi u njemu vidimo Krista.***[5]

U isto vrijeme trebali bismo pred kritikama i propustima poslušnosti Papinim odlukama kojima smo prisustvovali, reagirati poput djeteta koje uistinu voli svoje roditelje: snažnijom ujedinjenošću s njegovim uputama i naukom, spremnijom poslušnošću i većim trudom kako bi osigurali da oni s kojima smo u kontaktu – te ako imamo mogućnost, oni koji rade u medijima —pokažu poštovanje i prianjanje, riječju i djelom, Kristovom namjesniku i Svetoj Stolici. Budimo uvijek optimistični, jer nas Riječ Božja ne može iznevjeriti. Kao što nas podsjeća Benedikt XVI.: **Naš**

Gospodin povjerava Petru misiju jačanja vjernih po obećanju njegove molitve. Petrova odgovornost je utemeljena na Isusovoj molitvi. To je ono što mu daje sigurnost da će ustrajati unatoč svoj ljudskoj bijedi.[6]

Na spomendan prikazanja Blažene Djevice Marije, 21. studenog, pozvani smo razmatrati Marijino potpuno predanje Bogu odmah od njezinog djetinjstva. To je dobra prilika kako bi se temeljito ispitali: poželimo svom snagom duše biti potpuno Božji. Trudimo se više biti vjerni kršćanskom pozivu kojeg smo primili na Krštenju. Kako bismo to mogli, promislimo s koliko ljubavi se utječemo, potrebnom učestalošću, sakramentu Ispovijedi. Moramo nadići bilo kakvu poteškoću kako bismo izbjegli odgađanje Ispovijedi.

Ne želim propustiti spomenuti da je na ovaj Marijanski blagdan, u noći

između 21. i 22. studenoga, prije od sada 70 godina, naša Gospa htjela ponuditi sv. Josemariji vidljivi znak da ga prati iz blizine tijekom tih dana ispunjenih velikom teškoćom prelaska preko Pirineja: pozlaćenu, drvenu ružu koja je vjerojatno ukrašavala jedan od oltara crkve blizu mjesta gdje je proveo tu noć.^[7] Ujedinimo se na poseban način s našim Utemeljiteljem na taj važan dan, duboko zahvalni Bogu i našoj Majci za njihovu neprekidnu zaštitu Crkve, Djela te svakoga od nas.

Nedjelja 25. je svetkovina Krista Kralja. Još jednom ćemo obnoviti posvetu Opusa Dei Presvetom i Milosrdnom Srcu Isusovom, koju je sv. Josemaría po prvi put napravio u studenom 1952. Tada je posebno molio za mir u svijetu, za Crkvu, za Djelo, za duše. Ova molba nastavlja biti suvremenom i hitnom, što će uvijek biti slučaj, jer čovječanstvo lako skreće s puta koji vodi k Bogu te

kao posljedica toga muškarci i žene gube svoj mir. Tijekom obnavljanja ove posvete, zamolite Isusa da prosvijetli umove pogotovo onih koji vladaju u raznim državama, kako bi nastojali gajiti mir, pravi mir – onaj koji započinje u srcu svake osobe i od tuda se širi na druge.

Molite se također za vašu braću koja će primiti svećeničko ređenje u Rimu navečer ove svetkovine. Neka ih Gospodin učini vrlo svetima za nas!

Gotovo pred kraj mjeseca, 28. studenog, imat ćemo priliku proslaviti 25.-tu godišnjicu papinske povelje kojom je Ivan Pavao II. uspostavio Opus Dei kao osobnu prelaturu. Koliko li mi uspomena navire u sjećanje dok se prisjećam darova koje smo primili od Boga tijekom tih godina! Živo se sjećam našeg Oca koji je radosno prihvatio to da neće vidjeti ispunjenje njegove «posebne nakane» kako bi ona mogla

postati stvarnost tijekom godina njegovog nasljednika; te vjeru i snagu našeg jako voljenog Don Álvaro, koji je bio potpomognut molitvom i žrtvom nebrojenih osoba čitavog svijeta, kako bi nam Nebo ovo darovalo. Osjećam potrebu podsjetit vas da ne možemo smatrati ona vremena kao «zlatno doba» u povijesti Djela, kao nešto čega se zahvalno prisjećamo no sada su prošlost. Ovo razdoblje treba uvijek biti za nas prisutno. Do ovoga ćemo doći svojom vjernošću duhovnosti Opusa Dei, intenzitetom svoje molitve, neprekidnim apostolskim žarom.

Već ste do sada čuli, željni štovanja naše Gospe, koju ***nalazimo kako se smiješi na svimraskršćima našeg puta***^[8], u znak obilježavanja uspostavljanja Prelature te kao pripremu za 80.-tu godišnjicu utemeljenja Djela, imat ćemo u Opusu Dei *Marijansku godinu*, koja će

trajati od nadolazećeg 28. studenog do istoga datuma 2008. Mogu zamisliti vašu radost kad čujete za ovu odluku. Želim ići stopama našeg najdražeg Don Álvara (ne smeta mi ponavljati ovaj superlativ) koji je 1978. sazvaao *Marijansku godinu* kao pripremu za zlatnu godišnjicu Djela: razdoblja koje je nakon toga, božanskom providnošću, bilo produljeno do kraja 1980. Nastojimo živjeti ovu novu *Marijansku godinu* duhom koji nam je prenio prvi nasljednik našega Oca, i koji je on osobno vidio u sv. Josemariji. Podsjećam vas na ove njegove riječi iz pisma koje nam je napisao 9. siječnja 1978.

Rekao nam je da se zadnjega dana 1977., dok se molio pred svetim ostacima našeg Utemeljitelja, u mislima da će godina koja će započeti biti zlatna obljetnica Opusa Dei, zapitao: *Što li ćemo učiniti kako naša zahvalnost ne bi bila poput bljeska*

svjetlosti, ili nečega što se izražava samo našim ustima, nego znak postojanog skoka u našoj nutarnjoj borbi, ili većeg sjedinjenja s Bogom u svemu?

Odgovor mi je odmah došao. U isti čas sam osjetio (bez ičega čudesnog) jasnu sugestiju našega Oca, kako bi nam dao specifične upute u nadolazećoj godini: idite prečicom kojom sam vas naučio, kako bi se približili Bogu. Moje kćeri i sinovi, savjet je jasan: uteknut ćemo se zaštititi **Gospe, slatkog imena Marija**, kao što je napisao naš Otac u Gospinoj Krunici. Voljet ćemo više našu Gospu, bit ćemo pažljiviji prema njoj. Povjerit ćemo svaki dan, onoj koja je Kćer, Majka i Zaručnica Boga, naša Majka, uzor našeg predanja, kako bi ga predstavila Presvetom Trojstvu kao od srca znak zahvalnosti. Jednom riječju, došao sam do zaključka da kako bi živjeli produljeni i autentični čin zahvalnosti tijekom ovog vremena,

najbolji način, onaj koji se najviše sviđa Bogu je proglasiti ovu godinu Marijanskom.[9]

Oponašajmo ovakav dobar primjer, željni pretvoriti svaki dan u Marijanski, po ljubavi koju pokazujemo prema našoj Majci.

Završit ćemo mjesec listopad svetkovinom sv. Andrije, brata Princa Apostola, toliko štovanog u Istočnim Crkvama. Utecimo se njegovom zagovoru kako bi svi oni koji imaju čast da se nazivaju kršćanima mogli postići puno jedinstvo s Petrovim nasljednikom.

Sa svom svojom ljubavlju vas blagoslivljam i molim za vaše molitve – kao i uvijek!

Vaš Otac,

+ Javier

Rim, 1. studenog 2007

[1] usp. Sv. Josemaría, *Put*, 86

[2] Benedikt XVI., Propovijed, 1. studenog 2006.

[3] usp. 1 *Mak* 3,2

[4] *Mk* 16,15

[5] Sv. Josemaría, Propovijed, *Odanost Crkvi*, 4. lipnja, 1972.

[6] Benedikt XVI., Propovijed, 29. lipnja 2006.

[7] usp. Andrés Vázquez de Prada, *Utemeljitelj Opusa Dei*, vol. II, str. 140-147

[8] Sv. Josemaría, Bilješke s razmatranja, 11. listopada 1964.

[9] Alvaro del Portillo, *Pisma*, vol. II, br. 131

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/pismo-od-prelata-
studeni-2007/](https://opusdei.org/hr-hr/article/pismo-od-prelata-studeni-2007/) (23.02.2026.)